

Superior. Continguts combinats. Dictat 2

A Odicats 99/002C

Petites proses blanques

El xop més vell de la pollancreda es morí. Feia temps que malaltejava. Ara queia
una fulla, ara una altra. L'avi xop s'anava quedant a poc a poc nu sota el sol. Els
ocells abandonaven de mica en mica el recer, abans verd i poderós de les seves
branques: defugien fatigar-lo. ¿O potser era por de la feblesa del xop? El vell ja no
es protegiria amb eficàcia contra les llevantades, i el moribund es trobà un dia en
solitud, sense cants. La gralla fou l'única a fer-li, de tard en tard, una visita. Arribava
de nit i espantava el xop amb l'aleteig del seu plomatge negre. Li contava disbauxes
de les corts de la lluna, follies dels núvols, mesquineses de l'amor. Bressolat per la
xerradissa malèvola, l'ancià encetava una becaina. La gralla el picotejava aleshores
amb el maligne bec vermell fins a despertar-lo. I el vell l'avorrí i la va témer.

ESPRIU, S. *Petites proses blanques*. Barcelona: Gaya Ciència, 1984. [Fragment adaptat]

Sota de cada línia podeu trobar totes les variacions possibles de puntuació.
Cal que tingueu en compte els símbols següents:

- ∅ : Pot anar sense signe de puntuació
- // : Punt i a part
- = : Punt i seguit
- : Relació amb un altre signe de puntuació